

De verdwenen prins

DE KRONIEKEN VAN DE KROON

De
verdwenen
prins

Jennifer A.
Nielsen

Vertaald door Maria Postema

LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tweede druk

Omslagbeeld samengesteld uit verschillende beelden;

© Malgorzata Maj / arcangel-images.com

© Stephen Mulcahey / arcangel-images.com

© Corbis

Omslagontwerp Studio Lannoo

Oorspronkelijke titel *The False Prince*

Oorspronkelijke uitgever Scholastic Press, een imprint van Scholastic Inc.

© Jennifer A. Nielsen & Scholastic Press, 2012

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2013

© Vertaling Maria Postema, 2013

ISBN 978 94 014 1212 4

D/2013/45/379

NUR 283/284

Voor mama

Alle geweldige dingen die ik ooit van jou heb geleerd, heb jij me bijgebracht door het goede voorbeeld te geven.

EÉN

ALS IK HET ALLEMAAL OVER MOEST DOEN, zou ik niet voor dit leven kiezen. Maar ik weet eigenlijk niet of ik ooit wel iets te kiezen heb gehad.

Dat ging door me heen toen ik bij de markt vandaan sprintte met een gestolen braadstuk onder mijn arm.

Dit was mijn eerste poging tot braadstukdiefstal en ik had er nu al spijt van. Het blijkt heel lastig om een stuk rauw vlees vast te houden tijdens het rennen. Het was veel glibberiger dan ik had verwacht. Als de slager me niet met zijn hakmes te pakken zou krijgen om mijn toekomstplannen letterlijk af te kappen, moest ik volgende keer beslist niet vergeten het vlees te laten verpakken. Om het daarna pas te jatten.

De slager zat me nu echt op de hielen; hij was veel sneller dan ik van een man van zijn omvang gedacht zou hebben. Hij schreeuwde heel hard in zijn eigen taal, die ik niet herkende. Hij kwam oorspronkelijk uit een van de landen in het uiterste westen. Vast een land waar het doden van vleesdieven was toegestaan.

Die gedachte spoorde me aan om nog harder te rennen. Ik sloeg een hoek om, net op het moment dat het hakmes plotseling in een houten paal achter me drong. Hoewel de slager op mij had gemikt, had ik toch bewondering voor zijn nauwkeurigheid. Als ik niet was afgeslagen, had het hakmes zijn doel bereikt.

Maar ik was nu vlak bij mevrouw Turbeldy's Weeshuis voor Minderbedeelde Jongens. Ik wist hoe ik daar kon verdwijnen.

En ik zou het zomaar gehaald kunnen hebben als de kale man die voor de herberg zat zijn voet niet op het juiste ogenblik had uitgestoken om me te laten struikelen. Gelukkig wist ik het braadstuk vast te houden, hoewel mijn rechterschouder daar niet beter van werd toen ik op de onverharde weg smakte.

De slager boog zich lachend over me heen. 'Tijd dat jij je verdiende loon krijgt, vuile bedelaar.'

Even voor de duidelijkheid: ik had helemaal niet gebedeld. Dat was beneden mijn waardigheid.

Zijn gelach werd vlug gevolgd door een trap tegen mijn rug die me de adem benam. Ik rolde me op tot een bolletje en zette me schrap voor een pak slag waarvan ik niet zeker wist of ik het straks nog zou kunnen berouwen. De slager gaf me een tweede trap en haalde net uit voor een derde toen een andere man 'Stop!' riep.

De slager draaide zich om. 'Hou je erbuiten. Hij heeft een braadstuk gestolen.'

'Een heel braadstuk? Echt? En wat kost zoiets?'

'Dertig garlijnen.'

Mijn geoefende oren hoorden het gerinkel van munten in een zak, en toen zei de man: 'Ik geef je vijftig garlijnen als je die jongen aan mij overdraagt.'

'Vijftig? Wacht even.' De slager gaf me een laatste schop in mijn zij en bukte zich toen diep naar me toe. 'Als je ooit nog een voet in mijn winkel zet, snijd ik je aan stukken en verkoop ik je als vlees op de markt. Begrepen?'

Hij wond er geen doekjes om. Ik knikte.

De man betaalde de slager, die stampend wegliep. Ik wilde opkijken om te zien wie me had behoed voor een zwaardere afranseling, maar ik lag in elkaar gedoken in de enige positie die me niet naar adem

deed happen van de pijn en ik voelde niet de behoefte daar direct iets aan te doen.

De man met de munten had veel minder medelijden met me dan ikzelf. Hij greep me bij mijn hemd en trok me overeind.

Onze ogen ontmoetten elkaar toen hij me omhooghees. De zijne waren donkerbruin en de meest geconcentreerde spleetjes die ik ooit had gezien. Hij glimlachte licht terwijl hij me onderzoekend aankeek, zijn dunne mond nauwelijks zichtbaar achter een keurig geknipte bruine baard. Hij leek ergens in de veertig en droeg de verfijnde kleren van de hogere klasse, maar aan de manier waarop hij me optilde te voelen was hij veel sterker dan ik van een edelman zou verwachten.

‘Wij gaan even babbelen, jongeman’, zei hij. ‘Je kunt met me meelopen naar het weeshuis, of ik laat je dragen.’

De hele rechterkant van mijn lichaam bonsde, maar met de linkerkant was weinig aan de hand, dus daar boog ik naartoe toen ik begon te lopen.

‘Ga eens rechtop staan’, commandeerde de man.

Ik negeerde hem. Hij was vast een of andere rijke landheer die een knecht wilde aanschaffen om zijn grond te bewerken. Hoewel ik het harde straatleven van Carchar graag achter me wilde laten behoorde het knechtschap niet tot mijn toekomstplannen, en dat betekende dat ik net zo krom kon lopen als ik wilde. Bovendien deed mijn rechterbeen echt heel erg pijn.

Mevrouw Turbeldy’s Weeshuis voor Minderbedeelde Jongens was de enige plek waar weesjongens in het noorden van Carthya terecht konden. We waren met z’n negentien, in de leeftijd van drie tot vijftien. Ik was bijna vijftien en het zou niet lang meer duren voor mevrouw Turbeldy me de deur zou wijzen. Maar ik wilde nog niet weg, en al helemaal niet als knechtje voor deze onbekende.

Mevrouw Turbeldy zat in haar kantoor te wachten toen ik binnenkwam met de man op mijn hielen. Ze was te dik om geloofwaardig te kunnen beweren dat ze samen met ons honger leed, maar sterk genoeg om iedereen in elkaar te slaan die er iets van durfde te zeggen. De afgelopen maanden hadden we een omgangsvorm ontwikkeld die erop neerkwam dat we elkaar nog net duldden. Mevrouw Turbeldy had kennelijk gezien wat er buiten was gebeurd, want ze schudde haar hoofd en zei: ‘Een braadstuk? Wat dacht je wel niet?’

‘Dat hier een heleboel hongerige jongens rondlopen’, zei ik. ‘U kunt ons niet elke dag bonenbrood geven en dan verwachten dat we nooit in opstand komen.’

‘Geef dat braadstuk maar aan mij dan’, zei ze terwijl ze haar mollige handen uitstak.

Zaken gaan voor. Ik omklemde het braadstuk nog steviger en knikte naar de man. ‘Wie is dat?’

De man kwam naar voren. ‘Ik ben Bevin Conner. Hoe heet jij?’

Ik staarde hem zwijgend aan, wat voor mevrouw Turbeldy aanleiding was om me met haar bezemsteel een mep tegen mijn achterhoofd te geven. ‘Hij heet Sage’, zei ze tegen Conner. ‘En zoals ik al eerder heb gezegd: u bent beter af met een hondsdolle das dan met hem.’

Conner trok een wenkbrauw op en keek me aan alsof hij dat grappig vond, wat irritant was, want ik had helemaal geen zin om hem te vermaken. Ik veegde mijn haar uit mijn ogen en zei: ‘Klopt. Mag ik nu weg?’

Conner fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. Zijn geamuseerde blik was verdwenen. ‘Wat kun jij allemaal, knul?’

‘Nu u de moeite hebt genomen om mijn naam te vragen, kunt u hem net zo goed gebruiken.’

Hij praatte verder alsof hij me niet had gehoord. Ook irritant. ‘Welk vak heb je geleerd?’

‘Hij heeft geen opleiding’, zei mevrouw Turbeldy. ‘In elk geval niets waar een heer als u iets aan heeft.’

‘Wat deed je vader?’ vroeg Conner aan mij.

‘Hij was eigenlijk muzikant, maar zelfs daar bracht ie weinig van terecht’, zei ik. ‘Als hij al ooit een cent heeft verdiend met z’n muziek, dan hebben wij daar nooit iets van gezien.’

‘Het zal wel een zatlap geweest zijn.’ Mevrouw Turbeldy gaf me een tik op mijn oor met haar knokkels. ‘En deze hier slaat zich met diefstal en leugens door het leven.’

‘Wat voor leugens?’

Ik wist niet zeker of die vraag aan mij of aan mevrouw Turbeldy was gericht. Maar Conner keek naar mevrouw Turbeldy, dus ik liet haar antwoord geven.

Ze pakte Conner bij de arm en trok hem mee naar de hoek; totaal overbodig natuurlijk, niet alleen omdat ik ernaast stond en elk woord kon verstaan, maar ook omdat het verhaal over mij ging, dus het was niet bepaald geheim. Conner protesteerde niet, hoewel ik merkte dat hij met zijn gezicht naar mij toe ging staan terwijl zij van wal stak.

‘De eerste keer dat de jongen hier binnenkwam, had hij een glimmende zilveren munt in zijn hand. Zei dat ie was weggelopen, dat hij de zoon was van een overleden hertog ergens in Avenia maar geen hertog wilde zijn. Als ik hem onderdak zou bieden en een voorkeursbehandeling en een schuilplaats zou geven, zou hij me een munt per week betalen. Dat hield ie twee weken vol, lachend in z’n vuistje met extra veel avondeten en extra dekens op z’n bed.’

Conner keek me even aan en ik rolde met mijn ogen. Als ze uitgepraat was, zou hij een stuk minder onder de indruk zijn.

‘En toen kreeg hij op een avond koorts. Hij begon te ijlen, mepte er schreeuwend op los, dat soort dingen. Ik was erbij toen hij alles opbiechtte. Hij is helemaal geen zoon van een edelman. Die munten waren wel van een hertog, maar hij had ze gejat om mij erin te luizen zodat ik voor hem zou zorgen. Ik heb hem in de kelder gegooid; kon me niet schelen of ie beter werd of niet. Toen ik bij hem ging kijken, was de koorts uit zichzelf gezakt en was ie een stuk nederiger.’

Conner keek weer naar mij. ‘Zo nederig ziet hij er nu anders niet uit.’

‘Dat is ook uit zichzelf gezakt’, zei ik.

‘Waarom liet u hem dan toch blijven?’ vroeg Conner aan mevrouw Turbeldy.

Mevrouw Turbeldy aarzelde. Ze wilde niet zeggen dat ik af en toe een extraatje voor haar meenam, lint voor haar hoeden of chocolaatjes van de banketbakker. Mevrouw Turbeldy had lang niet zo’n hekel aan me als ze nu deed voorkomen. Of misschien toch wel. Ik jatte ook van haar.

Conner liep terug naar mij. ‘Dus je bent een dief en een leugenaar. Kun je met een zwaard overweg?’

‘Jawel hoor, als mijn tegenstander er geen heeft.’

Hij grijnsde. ‘Kun je land bewerken?’

‘Nee.’ Dat vatte ik op als een belediging.

‘Jagen?’

‘Ook niet.’

‘Kun je lezen?’

Ik staarde hem aan door het haar dat voor mijn ogen hing. ‘Wat wilt u van me, Conner?’

‘Je kunt me aanspreken met meneer of meester Conner.’

‘Wat wilt u van me, meneer meester Conner?’

‘Dat gesprek bewaren we voor een andere keer. Ga je spullen pakken. Ik wacht hier op je.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het spijt me zeer, maar als ik de gemakken van het uitstekende etablissement van mevrouw Turbeldy verlaat, ga ik mijn eigen weg.’

‘Je gaat met hem mee’, zei mevrouw Turbeldy. ‘Meester Conner heeft voor je betaald en ik wil je zo snel mogelijk kwijt.’

‘Je kunt je vrijheid terugverdienen door te doen wat ik van je vraag, en goed ook’, voegde Conner eraan toe. ‘Als je me slecht van dienst bent, blijf je de rest van je leven voor me werken.’

‘Ik werk nog geen uur voor iemand om m’n vrijheid terug te krijgen’, zei ik. Conner kwam met uitgestoken handen een stap dichterbij. Ik smeed het braadstuk dat ik nog altijd vasthield naar hem toe en hij dook in elkaar om het te ontwijken. Ik maakte van het moment gebruik om mevrouw Turbeldy opzij te duwen en rende de straat op. Het was handig geweest als ik had geweten dat Conner een paar handlangers bij de deur had gezet. Een van hen pakte mijn armen terwijl de ander me van achteren met een knuppel op mijn hoofd mepte. Ik had nog net de tijd om het graf van hun moeders te vervloeken voor ik op de grond in elkaar zakte.